

PROCEEDINGS

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
สำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ครั้งที่ 1

วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2564

ในรูปแบบออนไลน์
ผ่านโปรแกรม

สาขามนุษยศาสตร์และเทคโนโลยี
สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัย
ราชภัฏกำแพงเพชร

ปริมาณแอนโทไซยานิน และฤทธิ์การต้านอนุมูลอิสระ ของกระยาสารท้าวพองสมุนไพร รีนาประกา กลางนภา, ประวีณา แก้วเมือง และมณฑา หมี่ไพรพฤษ	866
การพัฒนาสารเคลือบคาร์บอกซีเมทิลเซลลูโลสร่วมกับสารสกัดชาในการเก็บรักษาฝรั่งกิมจู หลังการเก็บเกี่ยว รวีวรรณ พรเจริญ และอัจฉรา ใจดี	874
การพัฒนาผลิตภัณฑ์โลชั่นบำรุงผิวด้วยสารสกัดฟีนอลจากเปลือกกล้วยไข่ วิภาดา อ่อนจิตร และอัจฉรา ใจดี	882
ปริมาณไขมันในเนื้อ และฤทธิ์การต้านอนุมูลอิสระในเฟรนช์ฟรายส์มันสำปะหลังพันธุ์พิรุณ 2 ปรารธนา เงินฉลาด, อริสา นนทะโคตร และมณฑา หมี่ไพรพฤษ	889
ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเครียดของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคเรื้อรังในหมู่บ้านแหลมโพธิ์ ตำบลบ้านกร่าง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก นิตยา เตือนเพ็ญ, บัณฑิตา บุญเชิดชู, วิภาดา ศรีเจริญ, กิ่งแก้ว สำราญรื่น และละมัย เอมหยวก	896
ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกรชาวนา ในหมู่บ้าน แหลมโพธิ์ ตำบลบ้านกร่าง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก พันธกานต์ ศรีบัว, อรวรรณ ปานรัตน์, วิภาดา ศรีเจริญ และละมัย เอมหยวก	911
ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านสุขภาพกับพฤติกรรมการควบคุมระดับน้ำตาลในเลือด ของผู้ป่วยโรคเบาหวาน ตำบลวัดจันทร์ อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก พัชระ มะลานวล, สันชัย แก้วคง, กิ่งแก้ว สำราญรื่น, นิธิพงศ์ ศรีเบญจมาศ และเอกภพ จันทร์สุคนธ์	924
การเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จังหวัดภูเก็ต นิรมล ใจห้าว, ฐานิดา นุ่นสงค์ และอาทิตยา จิตจำนงค์	933
การเปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่างสารสกัดกับปูนขาวในการกำจัดฟอสฟอรัสจากน้ำเสีย ครัวเรือน ณัฐการณ์ ขวัญศรี และธิติมา เกตุแก้ว	946
วัสดุปลูกจากฟางข้าวและแกลบ อัจฉรา ทองสี และวงจันทร์ นุ่นคง	955
ความเข้มข้นของฝุ่นละอองขนาดเล็ก PM10 และ PM2.5 ในเขตเมืองพิษณุโลก กำไลทิพย์ คำป้อ, เจนณรงค์ สุวรรณคร, ธนกร โพธิ์เงิน และธันวดี ศรีธาวีรัตน์	964
ระดับเสียงการจราจรบริเวณโรงเรียนประถมศึกษาในเขตเทศบาลพิษณุโลก อนุกุล จันทะคุณ, วิชาวุธ จันเต็ย และธันวดี ศรีธาวีรัตน์	970
สูตรอาหารที่เหมาะสมต่อการเพาะเลี้ยง <i>Chlorella vulgaris</i> ในน้ำเสียจากถังดักไขมัน ประภากรินทร์ วงศ์วี, สุมาลี ไส่ปัน, พัลลภ พรหมมี และชยารัตน์ ศรีสุนนท์	976
ภาวะโภชนาการและพัฒนาการด้านการคิดเชิงบริหารในเด็กวัยก่อนเรียนโรงเรียนเทศบาล 1 คลองสวนหมาก จังหวัดกำแพงเพชร สินีนานา สงวนนาม และวสุนธรา รตนภาส	985

การเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จังหวัดภูเก็ต
Accessibility on Alcoholic Beverage and Perception of the Legal Measures to
Control Alcoholic Beverage among Undergraduate Students in a University
Phuket Province

นิรมล ใจहांว¹, ธานิดา นุ่นสงศ์² และ อาทิตยา จิตจำนงศ์³
Niramom Jaihao¹, Thanida Noonsong² and Atitaya Jitjamnong³

^{1,2}นักศึกษาศาสาธาณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
³อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย สาขาสาธาณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นแบบเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และเพื่อศึกษาการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 362 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 18-22 ปี นักศึกษาดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 66.85 อายุเฉลี่ยที่ดื่มครั้งแรก 15.03 ปี สาเหตุที่ทำให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ คือ การเข้าสังคม นักศึกษามีการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับง่ายที่สุด ร้อยละ 68.77 นักศึกษามีการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 75.97 มาตรการที่รับรู้มากที่สุด คือ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในโรงพยาบาล ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 100 และนักศึกษาไม่รับรู้มาตรการห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเขตพื้นที่รอบสถานศึกษา ร้อยละ 25.14 แต่นักศึกษาร้อยละ 32.60 ไม่แน่ใจเกี่ยวกับมาตรการการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย ผู้ฝ่าฝืนมีโทษ จำคุกไม่เกิน 6 เดือน ปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
คำสำคัญ: การเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์/ การรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

Abstract

This research was survey research that aims to study accessibility on alcoholic beverage and the perception of legal measures to control alcoholic beverage. The samples were 362 bachelor's degree students in a university, Phuket province. Data were collected by using questionnaires and were analyzed by using descriptive statistics such as Frequency, Percentage and Mean.

Results of the study showed that most respondents are male, aged between 18-22 years old. The percentage of students were alcohol drinkers were at 66.85%. The first time drinking average age were at 15.03 years old. Reasons for present drinking were socialized 80.76%. The percentage of students accessible to sources of alcohol were at the easiest level (68.77 %). The students perceived the measures of alcohol control at a good level (75.97%). The greatest perceived measures were restricted on drinking places at hospitals (100 %) and the student weren't perceived restriction on selling of

alcohol around the educational institutes (25.14 %). However, 32.60 % of the students were uncertain of regulations on alcohol consumption in the school or university, that for a term not exceeding 6 months or to be fine not exceeding 10,000 baht or both.

Keywords: Accessibility on alcoholic beverage/ Perception of legal measures to control alcoholic beverage

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีปริมาณการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากเป็นอันดับ 5 ของโลก (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ, 2560) ในปี พ.ศ. 2560 สำนักงานสถิติแห่งชาติ มีการสำรวจพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 55.9 ล้านคน พบว่า เป็นผู้ที่ดื่มสม่ำเสมอ ร้อยละ 12.5 และเป็นผู้ที่ดื่มนาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 15.9 เมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุ 25-44 ปี มีอัตราการดื่มสูงสุด ร้อยละ 36.0 กลุ่มอายุ 20-24 ปี และ 45-49 ปี มีอัตราการดื่มใกล้เคียงกัน ร้อยละ 33.5 และ 31.1 ตามลำดับ กลุ่มผู้สูงอายุ อายุ 60 ปีขึ้นไป มีอัตราการดื่ม ร้อยละ 15.2 และกลุ่มเยาวชน อายุ 15-19 ปี มีอัตราการดื่ม ร้อยละ 13.6 ทั้งนี้ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีผลกระทบต่อสุขภาพทั้งแบบเฉียบพลันและแบบเรื้อรัง การสำรวจข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในปี 2560 พบว่า คนที่ดื่มสม่ำเสมอ มีปัญหาสุขภาพ ร้อยละ 3.6 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2560) สำหรับผลกระทบต่อแบบเฉียบพลัน หากดื่มในปริมาณมากและในระยะเวลาสั้น ๆ อาจทำให้เกิดภาวะแอลกอฮอล์เป็นพิษเฉียบพลัน ซึ่งเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ หากดื่มติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน จะส่งผลกระทบต่อระบบความจำ ทำให้มีอาการความจำเสื่อม เสียการทรงตัว พฤติกรรม อารมณ์และบุคลิกภาพจะเปลี่ยนแปลงไป ไม่สามารถใช้ชีวิตตามปกติได้ และเป็นสาเหตุของการเกิดโรคความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ รวมทั้งส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่อตับ ทำให้กลายเป็นโรคตับแข็งหรือมะเร็งตับได้ (กองสุขภาพศึกษา, 2558) ผลกระทบเหล่านี้อาจมีความรุนแรงมากขึ้นหากดื่มตั้งแต่อายุน้อย นอกจากนี้ยังเป็นสาเหตุของปัญหาทางสังคม เช่น ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ปัญหาอาชญากรรมและเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาอุบัติเหตุทางถนน เนื่องจากเมาแล้วขับ นำมาซึ่งการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สิน

การเริ่มดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีแนวโน้มพบในกลุ่มเด็กที่มีอายุน้อยลง สาเหตุของการเริ่มดื่มมาจากการตามอย่างเพื่อน และทดลองดื่ม (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2560) สำหรับอายุที่เริ่มดื่มครั้งแรก ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยรุ่น อายุ 16-20 ปี ร้อยละ 58.9 ซึ่งกำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษาจากการศึกษาพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 73.8 รองลงมาคือ อยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 14.8 และระดับสูง ร้อยละ 11.4 ตามลำดับ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา ทักษะที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การเข้าถึงแหล่งซื้อขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การได้รับอิทธิพลจากสื่อโฆษณา ประชาสัมพันธ์และแรงสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนในการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (รัตติยา บัวสอน, 2555) จากปัญหาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ปัญหาการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของวัยรุ่นต้องมีการเฝ้าระวังและป้องกันอย่างจริงจัง

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีอัตราการดื่มสูงสุดในภาคใต้ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2560) ทั้งนี้ เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ ซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โรงแรม ร้านอาหาร รวมไปถึงสถานที่ท่องเที่ยวกลางคืน ผับ บาร์ ทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติรวมไปถึงกลุ่มวัยรุ่นสามารถเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ง่าย ถึงแม้ว่าปัจจุบันรัฐบาลได้ดำเนินการบังคับใช้กฎหมายตาม

พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 อย่างเคร่งครัด เพื่อป้องกันเด็ก เยาวชน และประชาชนทั่วไป ไม่ให้เข้าถึงเครื่องตี้มแอลกอฮอล์โดยง่าย (สำนักคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์, 2558) แต่ยังคงพบปัญหาการฝ่าฝืนกฎหมาย ได้แก่ การตี้มแอลกอฮอล์ในสถานที่ห้ามตี้ม เช่น บนถนน พุศบาทหรือไหล่ทาง ในขณะที่อยู่บนรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ร้อยละ 5.5 สถานศึกษา ร้อยละ 1.0 หอพัก ร้อยละ 0.8 การซื้อเครื่องตี้มแอลกอฮอล์นอกช่วงเวลาที่ถูกกฎหมายกำหนด ร้อยละ 22.2 และการซื้อเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันสำคัญทางศาสนา ร้อยละ 9.6 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2560) ทั้งนี้ จากการสังเกตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต พบปัญหาการซื้อเครื่องตี้มแอลกอฮอล์มาตี้มสังสรรค์ภายในหอพัก และงานกิจกรรมต่าง ๆ ภายในวิทยาลัย จากปัญหาที่เกิดขึ้นอาจมีสาเหตุมาจากนักศึกษามีโอกาสเข้าถึงเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ได้ง่าย เนื่องจากมหาวิทยาลัยอยู่ในพื้นที่เขตชุมชนเมืองซึ่งมีจุดจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์จำนวนมาก รวมทั้งนักศึกษาส่วนใหญ่มาจากต่างจังหวัดต้องอยู่ห่างไกลจากผู้ปกครองทำให้ขาดการควบคุมดูแลจากผู้ปกครอง นอกจากนี้อาจมีสาเหตุจากการที่นักศึกษาขาดการรับรู้เกี่ยวกับมาตรการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ จึงทำให้เกิดปัญหาดังกล่าวขึ้น

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการเข้าถึงเครื่องตี้มแอลกอฮอล์และการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งจะสามารถนำผลการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการสร้างความตระหนักให้กับนักศึกษาในการหลีกเลี่ยงการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ และช่วยป้องกันผลกระทบในเชิงลบที่อาจเกิดขึ้นจากการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ รวมทั้ง ช่วยสร้างเสริมให้นักศึกษามีพฤติกรรมที่พึงประสงค์พร้อมที่จะก้าวสู่วัยผู้ใหญ่อย่างมีคุณภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเข้าถึงเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องการรับรู้เป็นการแปลความหมายจากสิ่งเร้าของอวัยวะรับสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งหรืออวัยวะสัมผัสทั้ง 5 ที่เกิดจากความเข้าใจ การคิด การรู้สึก ความจำ การเรียนรู้และการตัดสินใจที่มาจากประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมแล้วตีความหมายออกมา ทำให้เกิดการรับรู้ที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล ส่งผลให้เกิดการแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีการรับรู้เกี่ยวกับมาตรการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์จะแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับการเข้าถึงเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของแต่ละคนแตกต่างกันขึ้นอยู่กับความรู้ที่ผ่านมา การวัดการรับรู้สามารถวัดได้จากการทำแบบสอบถาม ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการรับรู้มาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาเพื่อศึกษาการเข้าถึงเครื่องตี้มแอลกอฮอล์และการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เกี่ยวกับการเข้าถึงเครื่องตี้มแอลกอฮอล์และการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ในการทำวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต มีจำนวน 6,349 คน (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน, 2563)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต โดยใช้สูตร Krejcie and Morgan, 1970 ในการคำนวณขนาดของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ได้จำนวน 362 คน การสุ่มตัวอย่างใช้ การสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนขนาดของ นักศึกษาในแต่ละคณะ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษางานวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามการเข้าถึงแอลกอฮอล์และการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษา ที่ประยุกต์มาจากงานวิจัยของธีระวุธ ธรรมกุล และคณะ (2561) ซึ่งแบ่งแบบสอบถามเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา คณะที่กำลังศึกษา เงินที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน ที่พักอาศัยปัจจุบัน โรคประจำตัวและปัญหาสุขภาพจากการดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 11 ข้อ โดยลักษณะของคำถามเป็นแบบเลือกตอบ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ได้แก่ ประวัติการดื่ม อายุที่เริ่มดื่ม สาเหตุในการดื่ม ประเภทของเครื่องดื่ม ระยะเวลาและปริมาณในการดื่ม สถานที่ดื่มและซื้อแอลกอฮอล์ ความถี่และ ช่วงเวลาที่ซื้อ ความยากง่ายในการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 20 ข้อ โดยลักษณะของคำถามเป็นแบบ เลือกตอบและแบบเติมคำในช่องว่าง สำหรับความยากง่ายในการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แบ่งระดับ ไว้ดังนี้

คะแนน 0 - 2 คะแนน หมายถึง เข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ยากที่สุด

คะแนน 3 - 4 คะแนน หมายถึง เข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ยาก

คะแนน 5 - 6 คะแนน หมายถึง เข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ปานกลาง

คะแนน 7 - 8 คะแนน หมายถึง เข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ง่าย

คะแนน 9 - 10 คะแนน หมายถึง เข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ง่ายที่สุด

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดย ลักษณะของคำถามเป็นแบบสอบถามชนิดกำหนดให้เลือกตอบ จำนวน 20 ข้อ แบ่งคำตอบออกเป็น 1) รับรู้ 2) ไม่แน่ใจ และ 3) ไม่รู้ ซึ่งกำหนดคะแนน ไว้ดังนี้ รับรู้ เท่ากับ 1 คะแนน ไม่แน่ใจ/ไม่รู้ เท่ากับ 0 คะแนน มีการ แบ่งระดับการรับรู้โดยการหาค่าพิสัย 3 ระดับ คือ มีการรับรู้มาก มีการรับรู้ปานกลาง และมีการรับรู้น้อย จากสูตร การหาอันตรภาคชั้น

เกณฑ์การวัด คะแนนรวม 14 - 20 คะแนน หมายถึง มีการรับรู้มาก

คะแนนรวม 7 - 13 คะแนน หมายถึง มีการรับรู้ปานกลาง

คะแนนรวม 0 - 6 คะแนน หมายถึง มีการรับรู้น้อย

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผ่านการตรวจสอบเชิงเนื้อหา (Content validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน และการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำ แบบสอบถามที่ได้ตรวจสอบความตรงของเนื้อหาแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่ม ตัวอย่าง จำนวน 30 คน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามนี้มีความเชื่อถือได้สามารถ นำไปเก็บข้อมูลจริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. สร้างแบบสอบถาม ตรวจสอบความเรียบร้อย ความครบถ้วนของแบบสอบถาม เตรียมความพร้อมสำหรับการสัมภาษณ์ เพื่อไปเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง
2. ดำเนินการสุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมข้อมูล และขั้นตอนในการตอบแบบสอบถามในแต่ละส่วนให้แก่กลุ่มตัวอย่างรับทราบ
3. เก็บข้อมูลโดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้
4. ตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วนและความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม และเก็บข้อมูลเพิ่มเติม กรณีที่ได้ข้อมูลไม่ถูกต้องและไม่ครบถ้วน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ โดยวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่ามัธยฐาน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าถึงเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่ามัธยฐาน

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ

การพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้วิจัยคำนึงถึงการพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัยก่อนการเก็บข้อมูลได้นำโครงการวิจัยไปให้ผู้บริหารสถานศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดอุตรดิตถ์พิจารณาขออนุญาตการเก็บข้อมูล หลังจากนั้นผู้วิจัยได้เข้าพบกับกลุ่มตัวอย่าง โดยแนะนำตัว อธิบายวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลให้กลุ่มตัวอย่างทราบ พร้อมทั้งชี้แจงกับกลุ่มตัวอย่างว่าการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจจะให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตนเองและให้ลงนามใบยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย และแจ้งให้ทราบว่าเมื่อร่วมเข้าโครงการวิจัยแล้ว หากกลุ่มตัวอย่างต้องการออกจากการวิจัยสามารถกระทำตลอดเวลา โดยไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อกลุ่มตัวอย่าง และข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างจะถือเป็นความลับและในการรวบรวมข้อมูล จะไม่ระบุชื่อหรือที่อยู่ของกลุ่มตัวอย่าง โดยจะนำไปใช้ในประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น ส่วนผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวมและข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลายภายใน 1 ปี ภายหลังจากที่ผลการวิจัยได้รับการเผยแพร่แล้ว

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาการเข้าถึงเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ และการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดอุตรดิตถ์ สามารถสรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

ด้านข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 51.38 มีอายุเฉลี่ย 20.51 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นชั้นปีที่ 2 มากที่สุด ร้อยละ 30.10 อาศัยอยู่หอพักนอกมหาวิทยาลัย ร้อยละ 79.55 และอยู่ตามลำพัง ร้อยละ 46.41 นักศึกษากลุ่มนี้มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 8,001 – 10,000 บาท ร้อยละ 71.82 ด้านสุขภาพ พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีโรคประจำตัว ร้อยละ 98.34 และไม่เคยมีปัญหาสุขภาพจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ไม่มีประวัติการประสบอุบัติเหตุจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 100.00

ด้านการเข้าถึงเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยังคงดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในปัจจุบัน ร้อยละ 66.85 อายุเฉลี่ยในการทดลองดื่มครั้งแรกเท่ากับ 15.03 ปี สาเหตุที่ดื่มคือต้องการเข้าสังคมในงาน

รื่นเริง ร้อยละ 80.76 รองลงมา คือ อียาทดลองดื่ม ร้อยละ 8.83 และตามอย่างเพื่อน/เพื่อนซี้ช้วน ร้อยละ 8.51 ประเภทของเครื่องดื่มที่ดื่มมากที่สุดคือ เบียร์ ร้อยละ 59.94 ปริมาณการดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาในแต่ละครั้ง ส่วนใหญ่จะดื่มมากกว่า 5 แก้วขึ้นไป ร้อยละ 86.76 ในระยะเวลามากกว่า 5 ชั่วโมงขึ้นไป ร้อยละ 79.81 สถานที่ในการดื่มแอลกอฮอล์ คือ หอพักตนเองหรือบ้านตนเอง ร้อยละ 98.42 สถานที่ในการซื้อแอลกอฮอล์ คือ ซื้อจากร้านขายของชำ ร้อยละ 66.25 โดยซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เดือนละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 97.16 ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ ประเมินว่าการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับง่ายที่สุด ร้อยละ 68.77 นอกจากนี้ยังพบว่า มีนักศึกษาบางกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ไม่ถูกต้องหรือฝ่าฝืนกฎหมาย เช่น การซื้อในช่วงเวลาห้ามจำหน่าย คือ ช่วงเวลา 14.01 – 17.00 น. ร้อยละ 0.63 และช่วงเวลา 24.00 – 11.00 น. ร้อยละ 0.63 การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสถานที่ห้ามดื่ม ได้แก่ สวนสาธารณะ ร้อยละ 40.70 โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย ร้อยละ 15.14 วัด ร้อยละ 1.58 และการซื้อแอลกอฮอล์ในช่วงเวลาที่ห้ามจำหน่าย ร้อยละ 1.26 และเคยซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใกล้มหาวิทยาลัย ร้อยละ 88.33

ด้านการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ผลการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า นักศึกษามีการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 75.97 รองลงมา คือ มีการรับรู้ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 22.65 และมีการรับรู้ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 1.3 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละ จำแนกตามระดับการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต (n = 362)

ระดับการรับรู้มาตรการทางกฎหมาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีการรับรู้มาก (14-20 คะแนน)	275	75.97
มีการรับรู้ปานกลาง (7-13 คะแนน)	82	22.65
มีการรับรู้น้อย (0-6 คะแนน)	5	1.38

เมื่อจำแนกการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่มีการรับรู้มากที่สุดในเรื่องการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในโรงพยาบาล ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 100.00 รองลงมา คือ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัด ศาสนสถาน ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 98.62 และการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในโรงพยาบาล ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 97.51 ตามลำดับ สำหรับประเด็นการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่นักศึกษาที่มีความไม่แน่ใจมากที่สุด คือ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน มหาวิทยาลัย ฝ่าฝืนจำกัดไม่เกิน 6 เดือน ปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ร้อยละ 32.60 รองลงมา คือ การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงเวลา 14.01-17.00 น. ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 23.48 และการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงเวลา 24.00-11.00 น. ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 20.72 ตามลำดับ และประเด็นที่นักศึกษาไม่รับรู้มากที่สุด คือ การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเขตพื้นที่รอบสถานศึกษา ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 25.14 รองลงมา คือ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะของทางราชการ ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 16.57 และการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพักหรือติดหอพัก ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 12.15 ตามลำดับ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ข้อมูลการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (n = 362)

ประเด็นคำถาม การรับรู้มาตรการทางกฎหมาย	รับรู้ คน (ร้อยละ)	ไม่รับรู้ คน (ร้อยละ)	ไม่แน่ใจ คน (ร้อยละ)
1. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในโรงพยาบาล ถือว่าผิดกฎหมาย	362 (100.00)	0 (0.00)	0 (0.00)
2. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัด ศาสนสถาน ถือว่าผิดกฎหมาย	357 (98.62)	0 (0.00)	5 (1.38)
3. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน/สถานศึกษา ถือว่าผิดกฎหมาย	337 (93.09)	15 (4.14)	10 (2.76)
4. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปั้มน้ำมัน ถือว่าผิดกฎหมาย	278 (76.80)	34 (9.40)	50 (13.81)
5. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะของ ทางราชการ ถือว่าผิดกฎหมาย	265 (73.20)	60 (16.57)	37 (10.22)
6. การเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในขณะที่ขับขี้อยู่ในรถ หรือ โดยสารอยู่ในรถ ถือว่าผิดกฎหมาย	350 (96.69)	3 (0.83)	9 (2.49)
7. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงเวลา 24.00 – 11.00 น. ถือว่าผิดกฎหมาย	273 (75.41)	14 (3.87)	75 (20.72)
8. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงเวลา 14.01 - 17.00 น. ถือว่าผิดกฎหมาย	262 (72.38)	15 (4.14)	85 (23.48)
9. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในโรงพยาบาล ถือว่า ผิดกฎหมาย	353 (97.51)	0 (0.00)	9 (2.49)
10. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัด ศาสนสถาน ถือ ว่าผิดกฎหมาย	349 (96.41)	0 (0.00)	13 (3.59)
11. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน/สถานศึกษา ถือว่าผิดกฎหมาย	346 (95.59)	0 (0.00)	16 (4.42)
12. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเขตพื้นที่รอบ สถานศึกษา ถือว่าผิดกฎหมาย	236 (65.20)	91 (25.14)	35 (9.67)
13. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสถานที่ราชการ ถือ ว่าผิดกฎหมาย	342 (94.48)	5 (1.38)	15 (4.14)
14. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับผู้ที่มีอาการเมินเมา ครองสติไม่ได้ ถือว่าผิดกฎหมาย	279 (77.07)	13 (3.59)	70 (19.33)
15. การขายในวัน มาฆบูชา วันวิสาขบูชา วัน อาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา ถือว่าผิด กฎหมาย	284 (78.45)	5 (1.38)	73 (20.17)
16. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชนอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ถือว่าผิดกฎหมาย	276 (76.24)	11 (3.04)	75 (20.72)

ตารางที่ 2 ข้อมูลการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (n = 362) (ต่อ)

ประเด็นคำถาม	รับรู้	ไม่รับรู้	ไม่แน่ใจ
การรับรู้มาตรการทางกฎหมาย	คน (ร้อยละ)	คน (ร้อยละ)	คน (ร้อยละ)
17. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพักหรือติดหอพัก ถือว่าผิดกฎหมาย	244 (67.40)	44 (12.15)	74 (20.44)
18. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะ ถือว่า ผิดกฎหมาย	299 (82.60)	8 (2.21)	55 (15.20)
19. การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บนทางเท้า ถือว่า ผิดกฎหมาย	291 (80.39)	11 (3.04)	60 (16.57)
20. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียนมหาวิทยาลัย ฝ่าฝืน จำคุกไม่เกิน 6 เดือน ปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	212 (58.56)	32 (8.84)	118 (32.60)

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยังคงดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 66.85 ซึ่งเป็นอัตราที่สูงกว่าผลการศึกษาของอัมมมندا ไชยกาญจน์ และอมร ไชยกาญจน์ (2560) ที่พบว่า นักศึกษา ร้อยละ 46.3 ยังดื่มอยู่ในปัจจุบัน อาจเป็นเพราะการศึกษาครั้งนี้ นักศึกษามีรายได้ 8,001-10,000 บาท ซึ่งสูงมากกว่าผลการศึกษาของงานวิจัยดังกล่าวที่รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 4,000 บาท ซึ่งจากผลการศึกษาของประไพรัตน์ คาวินวิทย์ (2554) พบว่า รายได้ต่อเดือน มีความสัมพันธ์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เมื่อนิสิตมีรายได้เพิ่มขึ้น ปริมาณการดื่มและการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็จะเพิ่มขึ้น และถ้ามีรายได้น้อย ปริมาณการดื่มและการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็จะน้อยลง ดังนั้นรายได้จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญทำให้นักศึกษามีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์สูงขึ้น

ผลการวิจัยเกี่ยวกับการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พบว่า สาเหตุส่วนใหญ่ในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษา คือ การเข้าสังคมในงานรื่นเริง ร้อยละ 80.76 สอดคล้องกับผลการศึกษาของสุทธิรักษ์ ไชยรักษ์ และคณะ (2553) ที่พบว่า สาเหตุอันดับ 1 ของการดื่มสุราของนักศึกษา คือ ต้องการเข้าสังคม ร้อยละ 16.9 อาจเนื่องจากนักศึกษาได้มาเรียนรู้และดำเนินชีวิตด้วยตนเอง นักศึกษาต้องตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ด้วยตัวเอง และผลการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ตามลำพัง ร้อยละ 46.41 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของวัลลา กุณชิตยะ(2557) ที่พบว่า ลักษณะการพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยนักเรียนอาชีวศึกษาชายที่ไม่ได้พักอยู่กับพ่อแม่ มีโอกาสดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากกว่านักเรียนอาชีวศึกษาชายที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ เพราะจะมีความเป็นอิสระในการกระทำสิ่งใด ๆ ที่ตนเองอยากทำได้ง่าย และหากมีเพื่อนอยู่ด้วย จะทำสิ่งใด ๆ ร่วมกัน ยิ่งเป็นการกระตุ้นให้อยากทำ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มักดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับเพื่อน ร้อยละ 96.84 เนื่องจากวัยนี้เป็นวัยที่รักความสนุกสนาน มีการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนและสิ่งแวดล้อมได้ง่าย สอดคล้องกับผลการศึกษาของรัตติยา บัวสอน และเชษฐ รัชดาพรณานิกุล (2555) ที่พบว่า พฤติกรรมและแรงสนับสนุนจากเพื่อนมีส่วนผลักดันและมีอิทธิพลต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยอาจจะถูกชักชวนจากเพื่อนทำให้หันมาดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เหมือนเพื่อน การเรียนรู้ด้วยการคบหาสมาคม มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันก็มักจะคล้อยตามกับบุคคลนั้น ๆ ทำให้มีการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ง่าย และจากผลการศึกษาครั้งนี้

พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ติดเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในหอพัก ร้อยละ 98.42 สอดคล้องกับงานวิจัยของพงษ์ศักดิ์ อ้นมอย (2554) ที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ติดเครื่องต้มแอลกอฮอล์ที่หอพัก ร้อยละ 61.0 เนื่องจากนักเรียนมีรายได้ที่ได้จากผู้ปกครองไม่มากนัก จึงไม่สามารถไปติดที่ร้านอาหารหรือผับได้ เพราะเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในร้านอาหารจะมีราคาสูงกว่าการซื้อมาติดที่หอพัก และด้านความสามารถในการเข้าถึงเครื่องต้มแอลกอฮอล์ ผลวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงได้ในระดับง่ายที่สุด ร้อยละ 68.77 สอดคล้องกับผลการศึกษาของวิไลลักษณ์ ตรีเมฆ และคณะ (2562) ที่พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย สถานที่ต้ม อยู่ในระดับสูง แม้จะมีความรู้เรื่องเครื่องต้มแอลกอฮอล์อยู่มาก อีกทั้งมีการรณรงค์ออกกฎบังคับของภาครัฐแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่สามารถลดปัญหาการติดเครื่องต้มแอลกอฮอล์ได้ เนื่องจากสถานที่ตั้ง ความหนาแน่นของร้านขายเครื่องต้มแอลกอฮอล์เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เยาวชนเข้าถึงเครื่องต้มแอลกอฮอล์ได้มากขึ้น นอกจากนี้ ผลการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่า นักศึกษาบางกลุ่มที่มีพฤติกรรมกรเข้าถึงเครื่องต้มแอลกอฮอล์ที่ไม่ถูกต้องหรือฝ่าฝืนกฎหมาย เช่น การซื้อในช่วงเวลาห้ามจำหน่าย คือ ช่วงเวลา 14.01–17.00 น. และช่วงเวลา 24.00–11.00 น. ร้อยละ 1.26 การติดเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในสถานที่ห้ามต้ม ได้แก่ สวนสาธารณะ ร้อยละ 40.70 โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย ร้อยละ 15.14 และวัด ร้อยละ 1.58 รวมทั้ง เคยซื้อเครื่องต้มแอลกอฮอล์ใกล้มหาวิทยาลัย ร้อยละ 88.33 สอดคล้องกับงานวิจัยของของธีระวุธ ธรรมกุล และคณะ (2561) ที่พบว่านักศึกษามีการซื้อเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในช่วงเวลาห้ามจำหน่าย ร้อยละ 11.5 และเคยติดเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในสถานที่ห้ามต้ม เช่น วัด โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย สวนสาธารณะ และสถานที่ราชการอื่น ๆ

ผลการวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องต้มแอลกอฮอล์ พบว่า นักศึกษามีการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 75.97 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเมธี สุทธิศิลป์ และสายสมร เฉลยภิตติ (2561) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในระดับดี ร้อยละ 60.1 แต่มีข้อสังเกตว่า ประเด็นที่นักศึกษาไม่แน่ใจมากที่สุดในการศึกษาครั้งนี้ คือ การติดเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน มหาวิทยาลัย ฝ่าฝืนจำคุกไม่เกิน 6 เดือน ปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ร้อยละ 32.60 อาจเนื่องจากการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เกี่ยวกับบทกำหนดโทษตามกฎหมายในการควบคุมเครื่องต้มแอลกอฮอล์ ยังไม่ทั่วถึง ประกอบกับนักศึกษาไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร แสดงให้เห็นว่าควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับบทกำหนดโทษตามกฎหมายในการควบคุมเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในสถานศึกษาเพิ่มขึ้น และผลจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักศึกษามีความไม่แน่ใจเกี่ยวกับช่วงเวลาในการห้ามจำหน่ายเครื่องต้มแอลกอฮอล์ สอดคล้องกับผลการศึกษาของธีระวุธ ธรรมกุล และคณะ (2561) ที่พบว่า นักศึกษาไม่ทราบในเรื่องการขายเครื่องต้มแอลกอฮอล์ได้ในเวลา 24.01–11.00 น. และ 14.01–17.00 น. ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 17.9 และร้อยละ 19.70 ตามลำดับ โดยนักเรียน นักศึกษาในเขตเมืองส่วนใหญ่มีความรู้มากกว่านักเรียน นักศึกษาในเขตชนบท สำหรับประเด็นที่นักศึกษาไม่รับรู้มากที่สุด คือ การห้ามขายเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในเขตพื้นที่รอบสถานศึกษา ถือว่าผิดกฎหมาย ร้อยละ 25.14 สอดคล้องกับผลการศึกษาของพงษ์ศักดิ์ อ้นน้อย (2560) ที่พบว่า มีร้านจำหน่ายเครื่องต้มแอลกอฮอล์รอบสถานศึกษา ร้อยละ 55.8 ซึ่งอาจเกิดจากผู้ประกอบการไม่เข้าใจคำว่า “บริเวณ” เนื่องจากไม่มีมาตรฐานที่ชัดเจนว่าแค่นั้นถึงจะเหมาะสม ทำให้นักศึกษามีความสับสนในการเข้าถึงเครื่องต้มแอลกอฮอล์มากขึ้น รองลงมาคือ ประเด็นการห้ามติดเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะของทางราชการ ร้อยละ 16.57 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของชัชณะ รุ่งปัจฉิม และเชษฐ รัชดาพรรณานิกุล (2553) ที่พบว่า ผู้บริโภคไม่รู้ว่ามาตรการห้ามติดเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในบางสถานที่ เช่น สวนสาธารณะ ร้อยละ 3.86 อาจเป็นเพราะหน่วยงานที่รับผิดชอบยังขาดความต่อเนื่องด้านการบังคับใช้กฎหมาย ทำให้เกิดการละเมิดข้อกำหนดกฎหมาย ส่วนใหญ่เกิดจากการที่ประชาชนไม่ได้รับการลงโทษและไม่รู้กฎหมาย หากไม่มีการแก้ปัญหา จะทำให้เกิดช่องว่างการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องต้มแอลกอฮอล์ และอีกประเด็นที่นักศึกษาไม่รับรู้ คือ การห้ามขายเครื่องต้มแอลกอฮอล์ในหอพักหรือ

ติดหอพัก ร้อยละ 12.15 สอดคล้องกับงานวิจัยของศุภายวีวัฒน์ และวณิชชา ณรงค์ชัย (2555) ที่พบว่า ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในพื้นที่จังหวัดอุดรธานี 1 ใน 5 ที่ มีการจำหน่ายในหอพัก ด้วยเหตุผลว่าไม่ทราบว่ามีระเบียบและไม่ได้เกิดผลทางกฎหมายต่อการจำหน่ายในสถานที่นั้น ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้จำหน่ายรับรู้ว่ามีผิดกฎหมาย แต่ยังมีมีการจำหน่ายให้กับประชาชน ทำให้ประชาชน นักเรียน นักศึกษาไม่รับรู้ในประเด็นนี้ และมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหากมล ถาวโร และพระสรวินัญ อภิบุญโญ (2552) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้แตกต่างกัน ต่อความคิดเห็นพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อาจเป็นเพราะว่าสภาพสังคมไทย ในปัจจุบันมีระบบการสื่อสารที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลเป็นอย่างมากการที่นักศึกษาบางกลุ่มไม่แน่ใจหรือไม่รับรู้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บางประเด็นนั้น อาจส่งผลให้นักศึกษามีการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ง่ายและฝ่าฝืนกฎหมายได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สถานศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องช่วยกันรณรงค์ ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับมาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ นักศึกษา มีความเข้าใจ เกิดความตระหนักต่อปัญหาและปฏิบัติตามมาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากขึ้น
2. สถานศึกษา จังหวัดภูเก็ต และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายหรือมาตรการในการกำกับดูแลการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเยาวชน
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีนโยบายหรือมาตรการในการกำกับดูแลร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บริเวณรอบสถานศึกษา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาด้านปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษา
2. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในกลุ่มอื่น ๆ เช่น นักเรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา นักศึกษา ระดับอาชีวศึกษา กลุ่มผู้ใช้แรงงานหรืออื่น ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความครอบคลุมทั้งจังหวัด สามารถนำข้อมูลให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป
3. ควรเพิ่มการวิจัยเชิงคุณภาพ สัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความละเอียดมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ศรีเดชา.
- กันยา สุวรรณแสง. (2532). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- กองสุขศึกษา. (2558). **การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์สำหรับวัยทำงาน**. [Online]. Available: www.hed.go.th [25 มกราคม, 2563].
- ชูษณะ รุ่งปัจฉิม และเชษฐ รัชดาพรรณธากุล. (2553). การประเมินผลการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ในเขตจังหวัดกรุงเทพมหานคร. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี**, 2(3), 7-21.
- ไชยวัฒน์ ไชพาททรัพย์, สุรเจต ไชยพันธ์พงษ์, อรทัย ปานคำ และอิสรา กองคำ. (2562). พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพะเยา. **วารสารสิรินธรปริทรรศน์**, 20(1), 76-83.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- ชีวฮวย แซ่ถิ่ม, กนกพร หมู่พัยค์, และนันทวัน สุวรรณรูป. (2560). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของวัยรุ่น. วารสารพยาบาลสงขลานครินทร์, 37(3), 25-36.
- ณชวิศ กิตติบรรดิฐ และคณะ. (2551). ประเมินผลการรับรู้และความคิดเห็นต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชาชนใน 12 จังหวัด. วารสารศิลปการจัดการ, 4(1), 59-72.
- ดิลก ภิชโยทัย. (2549). แอลกอฮอล์กับโรคหัวใจและหลอดเลือด. [Online]. Available: <http://www.doctor.or.th>. [25 มกราคม, 2563].
- ดุขฎิ อายุวัฒน์ และวณิชชา ณรงค์ชัย. (2555). การประเมินผลการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (จังหวัดอุดรธานีและจังหวัดขอนแก่น). วารสารวิจัยสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 5(1), 55-68.
- ทักษพล ธรรมรังสี และอรทัย วลีวงศ์. (ม.ป.ป.). ดื่มสุรามีผลต่อสมองและระบบประสาทส่วนปลาย. [Online]. Available: <https://www.dol.thaihealth.or.th> [25 มกราคม, 2563].
- ธีระวุธ ธรรมกุล และคณะ. (2561). สถานการณ์การจำหน่ายและการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเขตโชนนึ่งรอบสถานศึกษา. ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา. [Online]. Available: <http://www.cas.or.th/cas> [23 มกราคม, 2563].
- นิตยา สุภารณณ์. (2552). การรับรู้ของประชาชนต่อความอยู่ดีมีสุขในชุมชนบางไผ่. [Online]. Available: http://www.rpu.ac.th/Library_web/doc [25 มกราคม, 2563].
- บรรยงค์ โตจินดา. (2543). การบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- บัญญัติ สุขศรีงาม. (2541). การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีผลต่อระบบสืบพันธ์. [Online]. Available: <http://www.uniserv.buu.ac.th> [25 มกราคม, 2563].
- บัณฑิตพร ไพศาล และคณะศูนย์วิจัยปัญหาสุรา. (2552). รายงานสถานการณ์สุราประจำปี พ.ศ. 2552. [Online]. Available: <https://www.kb.hsri.or.th> [25 มกราคม, 2563].
- ปิยะ ทองบาง. (2550). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาอาชีวศึกษาในเขตอำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประไพรัตน์ คาวินวิทย์. (2554). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับปริมาณการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษานิสิตปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สารนิพนธ์เศรษฐศาสตร์การจัดการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประภา นัครา. (2557). การปฏิบัติตามนโยบายควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในจังหวัดภูเก็ต. วารสารสังคมศาสตร์, 10(2), 89-126.
- พจนา สุวรรณประทีป. (2532). การรับรู้เกี่ยวกับพิษภัยของการบริโภคอาหารที่มีสิ่งปนเปื้อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พงษ์ศักดิ์ อ้นมอย. (2554). การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรกและการดื่มแบบเมาหัวราน้ำของเยาวชนอำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิษฐ์. วารสารสาธารณสุขศาสตร์, 41(3), 75-123.
- พงษ์ศักดิ์ อ้นน้อย. (2560). การพัฒนามาตรการจำกัดการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ประกอบการร้านค้าโดยรอบสถานศึกษาในจังหวัดอุดรดิษฐ์. [Online]. Available: <http://www.cas.or.th/cas> [25 มกราคม, 2563].

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- พระมหากมล ถาวโร และพระสรวิชัย อภิปัญญา. (2552). การรับรู้ของพุทธศาสนิกชนต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร. [Online]. Available: <http://www.thai-explore.net> [14 ตุลาคม, 2563].
- พีร์ พวงมะลิ. (2560). ทศนคติและการรับรู้ของประชาชนต่อกฎหมายเกี่ยวกับการปล่อยโคมลอย. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. 12(2), 135-145.
- รัตติยา บัวสอน และเชษฐ รัชดาพรรณานิกุล. (2555). พฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร. รามาธิบดีพยาบาลสาร, 18(2), 259-271.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2551). พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551. [Online]. Available: <http://www.old.ddc.moph.go.th/law> [25 มกราคม, 2563].
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2549). การคิด. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วัลลา กุณยิยะ. (2557). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในนักเรียนอาชีวศึกษาชาย จังหวัดชัยนาท. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิไลลักษณ์ ตรีเมฆ และคณะ. (2562). การศึกษาความรู้ พฤติกรรม และทัศนคติการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ของนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์. วารสารวิจัยเทคโนโลยีนวัตกรรม, 3, 91-100.
- วนิดา เสนิเศรษฐ และชอบ อินทร์ประเสริฐกุล. (2530). มนุษย์สัมพันธ์ในองค์กร. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ. (ม.ป.ป.). ชุดนิตยสารการ เหล้าอยากเล่า. จาก [Online]. Available: <https://www.resourcecenter.thaihealth.or.th> [25 มกราคม, 2563].
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ. (2560). สถานการณ์ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ประเทศไทย. [Online]. Available: <https://www.thaihealth.or.th> [25 มกราคม, 2563].
- สำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร. (2562). การเกิดอุบัติเหตุบนถนนจากการเมาแล้วขับ. [Online]. Available: <http://www.otp.go.th> [25 มกราคม, 2563].
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2560). การสำรวจพฤติกรรมการสูบบุหรี่และการดื่มสุราของประชากร พ.ศ. 2560. [Online]. Available: <http://www.nso.go.th> [25 มกราคม, 2563].
- สุทธิพงษ์ กรานเขียว. (2558). พฤติกรรมการดื่มสุราของนิสิตภาคพิเศษมหาวิทยาลัยบูรพา. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุทธิรักษ์ ไชยรักษ์ และคณะ. (2553). พฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี. [Online]. Available: <http://www.sutir.sut.ac.th> [29 มกราคม, 2563].
- สิทธิโชค วรรณสันติกุล. (2546). จิตวิทยาสังคม : ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ด.
- สุรางค์ศรี คีตมโนชญ์. (2557). การพัฒนาความร่วมมือของภาคีเครือข่ายในการบริหารจัดการแก้ไขปัญหามาแล้วขับ จังหวัดภูเก็ต. [Online]. Available: <http://www.roadsafetythai.org> [25 มกราคม, 2563].
- อนุชิต จุฑะพุทธิ. (2547). โรคตับจากการดื่มแอลกอฮอล์. [Online]. Available: <https://www.doctor.or.th> [25 มกราคม, 2563].
- อัมมันดา ไชยกาญจน์ และอมรา ไชยกาญจน์. (2560). พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์, 7(1), 103-113.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

อรรถัย วลีวงศ์ และศุภณีย์วิจัยปัญหาสุรา. (ม.ป.ป.). การต้มเครื่องต้มแอลกอฮอล์มีผลต่อหญิงตั้งครรภ์. [Online].

Available: <https://www.thaihealth.or.th/data/ecatalog/260/pdf/260.pdf> [25 มกราคม, 2563].

เมธี สุทธิศิลป์ และสายสมร เฉลยภิตติ. (2561). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการต้มเครื่องต้มแอลกอฮอล์ของ
นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระราชาูปถัมภ์. *เวชสารแพทย์ทหารบก*, 71, 23-29.